

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 9 marca 2022 r.

w sprawie **R. M.**,

oskarżonego z art. 226 § 1 k.k. i innych,

wniosku Sądu Rejonowego w Ż. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu
sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Ż. postanowieniem z dnia 18 lutego 2022 r., wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy o sygn. akt II K (...), do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. We wniosku zaakcentowano, że R. M. został oskarżony o popełnienie szeregu przestępstw na szkodę funkcjonariuszy publicznych, tj. prokuratorów Prokuratury Rejonowej w R.. Sędziowie Sądu Rejonowego w Ż. znają natomiast osobiście pokrzywdzonych w przedmiotowej sprawie i to nie tylko z kontaktów zawodowych, ale także towarzyskich. Te okoliczności, zdaniem wnioskującego Sądu, uzasadniają wystąpienie z przedmiotowym wnioskiem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przytoczone we wniosku argumenty nie wskazują, aby w przedmiotowej sprawie zaistniały przesłanki uzasadniające przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Oczywistym jest, że zarówno zachwianie swobody orzekania jak i obawa o rozpoznanie sprawy w sposób obiektywny są czynnikami uzasadniającymi skorzystanie z instytucji art. 37 k.p.k., tym niemniej ciężar wykazania realności ich występowania zawsze spoczywa na wnioskującym sędzi, a Sąd Rejonowy w Ż. nie sprostął temu zadaniu.

Sąd wnioskujący całkowicie bowiem pomija fakt, że sprawa ta została przekazana temu Sądowi do rozpoznania postanowieniem Sądu Okręgowego w R. wydanym w trybie art. 43 k.p.k. Z akt sprawy wynika, że wszyscy sędziowie Sądu Rejonowego w R. wystąpili z żądaniem wyłączenia ich od merytorycznego rozpoznania sprawy przeciwko R. M. i wykazali znajomość zawodową i osobistą z pokrzywdzonymi prokuratorami miejscowej Prokuratury. Sąd Rejonowy w Ż. jest więc związany decyzją Sądu Okręgowego w R. i tylko w wyjątkowej sytuacji mogłoby dojść do ponownej zmiany Sądu właściwego do rozpoznania sprawy. Jeżeli konkretny sędzia Sądu Rejonowego w Ż. wykaże również podstawy do jego wyłączenia, to istnieje możliwość podjęcia takiej decyzji w oparciu o przepis art. 41 § 1 k.p.k. Fakt ten nie oznacza jednak, że automatycznie zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 37 k.p.k., co było już wielokrotnie podnoszone w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Na zakończenie należy stwierdzić, że tego rodzaju postawa sędziego występującego z takim wnioskiem do Sądu Najwyższego nie buduje autorytetu wymiaru sprawiedliwości, a jedynie prowadzi do przedłużenia toczącego się postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

